XIV. (II. 12.)

DAS WASSERHUHN UND DAS MEER.

कदाचित्समुद्रतीरे टिट्टिभदंपती निवसतः । तत्र टिट्टिभी चासन्नप्रसवा भर्तारमाह । नाथ । प्रसवयोग्यं निभृतस्थानमन्विष्यतां । टिट्टिभो ऽवदत् भार्ये । नन्विदमेव स्थानं प्रसूतियोग्यं । सा ब्रूते । समुद्रवेलया स्थानमेतद्व्याप्यते । सो ऽब्रवीत् भद्रे । किमहं निरङ्गस्तेन स्वगृहावस्थितः समुद्रेण निग्रहीतव्यः । टिट्टिभी विहस्याह । स्वामिन् त्वया समुद्रेण च महदन्तरं । टिट्टिभो ऽवदत् . . . . . ततः स्वामिवचनात्सा तत्रैव प्रसूता । समुद्रेणापि तच्छक्तिजिज्ञासार्थं तदण्डान्यपहृतानि । अथ टिट्टिभी शोकार्त्ता भर्तारमाह । नाथ । कष्टमापतितं । तान्यण्डानि मे नष्टानि । टिट्टिभो ऽवदत् प्रिये । मा भैषीः । इत्युक्त्वा पक्षिणां मेलकं कृत्वा पक्षिस्वामिने गरुडस्य समीपं गत्वा स्ववृत्तान्तमकथयत् तद्वचनाद्गरुत्मता स्वभर्ता नारायणः सृष्टिस्थितिप्रलयहेतुर्विज्ञापितः सन्समुद्रं तदर्पणाय समादिदेश । ततो भगवदाज्ञां मौलौ निधाय समुद्रेण टिट्टिभस्य तान्यण्डानि समर्पितानि । अतो ऽहं ब्रवीमि ।

अङ्गाङ्गिभावमज्ञात्वा कथं सामर्थ्यनिर्णयः ।
पश्य टिट्टिभमात्रेण समुद्रो व्याकुलीकृतः ॥ १ ॥

XV. (III. 2.)

DIE VOEGEL UND DIE AFFEN.

अस्ति नर्मदातीरे पर्वतोपत्यकायां विशालः शाल्मलीतरुः । तत्र तरौ निर्मितनीडक्रोडे पक्षिणः सुखं वर्षासु निवसन्ति । अथ नीलपटैरिव जलपटलैरावृते नभस्तले धारासारैर्मुक्ती वृष्टिर्बभूव । ततो वानरास्तरुतले आ-